

இரட்சிப்பு

1. இரட்சிப்பின் வழி
2. இரட்சிப்பு - தேவனின் தெரிந்தெடுப்பா, மனிதனின் தெரிந்தெடுப்பா?
3. நாம் நமது இரட்சிப்பை இழந்து போக முடியுமா?

1. இரட்சிப்பின் வழி

மனிதனின் நிலைமை

மனிதர்கள் அனைவரும் சுபாவத்தின் படி பாவிக்களே (ரோமர் 3:10-12). முதல் மனுஷனும் முதல் மனுஷியும் பாவம் செய்தனர் (ஆதியாகமம் 3:1-6), அன்றிலிருந்து ஒவ்வொரு மனுஷனும், மனுஷியும், குழந்தையும் பாவம் செய்து வருகின்றனர் (ரோமர் 3:23). அதன் விளைவு ஒவ்வொருவருக்கும் சரீர மரணம் (ரோமர் 5:12) மற்றும் ஆவிக்குரிய மரணம் (ரோமர் 7:11; எபேசியர் 2:1). இரட்சிக்கப் படாத மக்கள் பாவத்துக்கு அடிமைகள், தீமைக்கு அடிபணிய வேண்டிய கட்டாயத்தில் வாழ்பவர்கள் (ரோமர் 6:17-21), தேவனுக்குச் சத்துருக்கள் (ரோமர் 8:7). அநேகர் நற்கிரியைகள் செய்வதன் மூலம் நீதிமான்களாகப் பார்க்கின்றனர். ஆனால் நமது நீதிகள் எல்லாம் அழுக்கான கந்தை போல இருக்கிறது (ஏசாயா 64:6), நமது இரட்சிப்புக்கு அவற்றால் பயனில்லை என்று ஏசாயா தீர்க்கதரிசி கூறுகின்றார். வேறு சிலர் பழைய ஏற்பாட்டில் எழுதப்பட்டுள்ள தேவனுடைய நியாயப் பிரமாணத்தின் சட்டதிட்டங்களைக் கைக் கொள்வதன் மூலம் நீதிமான்களாக முயல்கின்றனர், ஆனால் இதுவும் பிரயோஜனப் படாது (கலாத்தியர் 2:15-16; 3:11 மற்றும் குறிப்புரைகள் பார்க்க).

மனிதர்கள் தங்கள் சொந்த விருப்பங்களாலோ அல்லது கிரியைகளாலோ இரட்சிக்கப் பட முடியாது (ரோமர் 9:16); அவர்கள் தேவனுடைய கிருபையினாலும் இரக்கத்தினாலும் மட்டுமே இரட்சிக்கப் பட முடியும் (எபேசியர் 2:8-9; தீத்து 3:4-7 மற்றும் குறிப்புரைகள் பார்க்க).

தேவனின் கிரியை

நமது இரட்சிப்புக்கு அவசியமான அனைத்தையும் தேவன் செய்து விட்டார். ரோமர் 8:29- 30இல், அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் இரட்சிப்பில் தேவன் நமக்காகச் செய்து முடித்தவற்றை வரிசைக் கிரமமாகப் பட்டியலிடுகின்றார். உலகம் படைக்கப்படுமுன்னரே, தேவன் தமது முன்னறிவினாலே நாம் தமது குமாரனுக்கு ஒப்பானவர்களாகும் படி முன் குறித்து விட்டார் (ரோமர் 8:29; 1 பேதுரு 1:2). அவர் நம்மை அழைத்தும் இருக்கிறார், நீதிமாண்களாக்கியும் இருக்கிறார், மகிமைப்படுத்தியும் இருக்கிறார் (ரோமர் 8:30). தேவன் செய்த இத்தனையும், இன்னும் எத்தனை எத்தனையோ நன்மைகளும் “இரட்சிப்பு என்ற ஒரே பதத்தில் அடங்கி விடுகின்றன.

தேவன் நம்மை “அழைத்திருக்கிறார்.” பிதாவானவர் ஒருவனை இழுத்துக் கொள்ளாவிடில் அவன் இயேசுவிடம் வரவே முடியாது என்று வேதம் கூறுகின்றது (யோவான் 6:44). குமாரன் பிதாவை நமக்கு வெளிப்படுத்தாத பட்சத்தில் நாம் பிதாவை அறிந்து கொள்வது சாத்தியமல்ல (மத்தேயு 11:27). பாவ நிலைமையில் உள்ள ஒரு மனிதனால், தேவ ஆவியானவரிடமிருந்து வரும் காரியங்களைப் புரிந்து கொள்ளக்கூட இயலாது (1கொரிந்தியர் 2:14). தேவனுடைய அழைப்பு மிக அவசியம், அது இல்லாமல் யாரும் அவரண்டை திரும்பவே முடியாது (பொதுவான தலைப்பு : இரட்சிப்பு - தேவனின் தெரிந்தெடுப்பா, மனிதனின் தெரிந்தெடுப்பா? - பார்க்க).

தேவன் நம்மை “நீதிமாண்களாக்கியும்” இருக்கிறார். இதன் பொருள், தேவன் நம்மையே நீதிமாண்களாக்கி விடுகிறார் என்பதல்ல, நம்மை "நீதிமாண்கள்" என்று தீர்க்கிறார் என்பதே. இது தேவனுடைய சட்டப் பூர்வமான

செயல், இதிலே அவர் இயேசு கிறிஸ்து சிலுவையிலே சம்பாதித்த மீட்பின் அடிப்படையில் நமது பாவங்களைத் தமது கிருபையினாலே இலவசமாக மன்னிக்கின்றார் (ரோமர் 3:24). தேவன் பாவத்தைக் கண்டும் காணாமல் விட, அசட்டை செய்ய முடியாது. அவர் பாவத்தைத் தண்டித்தேயாக வேண்டும். கிறிஸ்துவிலே தேவன் தாமே மனிதனின் பாவத்துக்குப் பாவநிவிர்த்தி செய்தார். இதன் மூலமாக அவர் நம்மை மன்னிக்கவும், நாம் "நீதிமாண்கள் என்று தீர்க்கவும்" முடிகிறது (ரோமர் 3:25-26 மற்றும் குறிப்புரை; பொதுவான தலைப்பு இயேசு கிறிஸ்து - பார்க்க).

தேவன் நம்மை நீதிமாண்களாகத் தீர்ப்பதோடு மட்டுமின்றி, நீதியாய் நடக்கக் கூடிய ஒரு புதிய சுபாவத்தையும் தருகிறார். இதைப் "புதுப் பிறப்பு" அல்லது மறு பிறப்பு என்ற பதத்தில் பார்க்கிறோம். நாம் பாவத்தில் மரித்துக் கிடக்கிறோம், ஆனால் இயேசு கிறிஸ்துவில் "உயிர்ப்பிக்கப்" படுகிறோம் (ரோமர் 8:10-11; எபேசியர் 2:1,5). நாம் மறுபடியும் பிறக்க வேண்டும் என்று இயேசு சொன்னார் (யோவான் 3:3,5-7 மற்றும் குறிப்புரை பார்க்க). நாம் என்றென்றைக்கும் நிற்கிறதும் ஜீவனுள்ளதுமான தேவ வசனத்தினாலே மறுபடியும் ஜெநிப்பிக்கப் பட்டிருக்கிறோம் (1 பேதுரு 1:23). நாம் இரட்சிக்கப் படுகையில் நமது பழைய சுபாவம் ஏதோ சீர்திருத்தப்படுகிறது என்பதல்ல; தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியக் கூடிய ஒரு புது ஆவிக்குரிய சுபாவத்தையே பெற்றுக் கொள்கிறோம் (எபேசியர் 4:22-24). "புதுப் படைப்பாக", புதிய சிருஷ்டியாக மாறுகிறோம் (2கொரிந்தியர் 5:17). சில கிறிஸ்தவர்கள் இப் "புதிய பிறப்பு" தண்ணீர் ஞானஸ்நானத்தோடு சம்பந்தப் பட்டது என்று நம்புகின்றனர் (தீத்து 3:5; பொதுவான தலைப்பு: தண்ணீர் ஞானஸ்நானம் - பார்க்க).

ஆனால், தேவன் நம்மை நீதிமாண்கள் என்று தீர்த்து, நீதியாய் நடக்கக் கூடிய ஒரு புது சபாவத்தைத் தருவதோடு நில்லாமல், நாம் உண்மையாகவே நீதிமாண்கள் ஆகவும் உதவுகிறார். அவர் நம்மைப் “பரிசுத்தப் படுத்துகிறார்; அதாவது, அவர் தமது பரிசுத்தத்தை நமக்கு அருளுகிறார். இயேசு மனிதனை அவனது பாவத்துக்குக் கிடைக்க வேண்டிய நியாயமான தண்டனைக்கு விலக்கி மீட்டுக் கொள்வதோடு மட்டுமின்றி, தமது மக்களை அவர்களது பாவங்களிலிருந்து சுத்திகரிக்கவும் செய்கின்றார் (மத்தேயு 1:21; ரோமர் 6:22). ஒரு விதத்தில் பார்த்தால், இயேசு கிறிஸ்து ஒரேயொரு தரமாக சிலுவையில் செலுத்தி முடித்த பலியின் நிமித்தமாக நாம் ஏற்கனவே பரிசுத்தமாக்கப்பட்டுவிட்டோம் (எபிரெயர் 10:10); நாம் ஏற்கனவே “பரிசுத்தவாண்கள்” என்று அழைக்கப் படுகிறோம் (எபேசியர் 1:1; பிலிப்பியர் 1:1). ஆனால் வேறொரு விதத்தில் பார்ப்போமானால், நமது அன்றாட வாழ்வில் அடிக்கடி பரிசுத்தத்தை இழந்துபோகிறோம். ஆகவே தான் நம்மைப் பரிசுத்தமாக்குகின்ற, தொடர்ந்தேச்சையான பரிசுத்த ஆவியானவரின் கிரியை பற்றி வேதம் கூறுகின்றது (ரோமர் 7:24-25; 8:10-11; கலாத்தியர் 3:3; பொதுவான தலைப்பு: பரிசுத்த ஆவியானவர் - பார்க்க).

தேவன் நம்மை “மகிமைப் படுத்தியும்” இருக்கின்றார் (ரோமர் 8:30). மகிமை என்ற பதம் நமது சரீரண்கள் உயிர்த்தெழுவுதையும், நமது நித்திய ஜீவணையும் குறிப்பது. இயேசு பிதா தமக்குத் தந்த மகிமையை நாம் காண வேண்டுமென்று ஜெபித்தார் (யோவான் 17:24), பவுல் அந்த மகிமையிலே நாமும் பங்கடைவோம் என்றார் (ரோமர் 8:17) இம்மைக்குரிய நமது சரீரண்கள் மகிமையான சரீரண்களாக மாறிப் போகும் (1 கொரிந்தியர் 15:42-44), மரணம் ஜெயமாக விழுங்கப் படும் (1 கொரிந்தியர் 15:54-

57). நமது இரட்சிப்பு இம்மைக்கு மட்டுமல்ல மறுமைக்கும் உரியது என்பதைப் பவுல் சுட்டிக் காட்டினார். நமது நம்பிக்கைக்கு நடு மையமாக விளங்குவது சரீர உயிர்த்தெழுதல் ஆகும் (1கொரிந்தியர் 15:12- 20), நித்திய ஜீவன் நமக்கு வாக்களிக்கப் பட்டிருக்கிறது (யோவான் 3:16; 10:28 பார்க்க).

வேதத்திலே நமது இரட்சிப்பை விவரிக்கின்ற வேறு சில சொற்களும் உண்டு. உதாரணமாக நாம் கிறிஸ்துவுக்குள் "மீட்கப்" பட்டிருக்கிறோம் (எபேசியர் 1:7). மீட்பு என்றால் "ஒரு விலை கொடுத்து விடுதலையாக்குவது" என்று பொருள். இயேசு கிறிஸ்து தேவனுக்கென்று நம்மை விலைக் கிரயமாகக் கொண்டு (அப்போஸ்தலர் 20:28; வெளிப்படுத்தல் 5:9), பாவத்திலிருந்தும் (தீத்து 2:14), நியாயப் பிரமாணத்தின் சாபத்திலிருந்தும் (கலாத்தியர் 3:13) நம்மை மீட்டுக் கொண்டார். நாம் கிரயத்துக்குக் கொள்ளப் பட்டோம் (1கொரிந்தியர் 6:20), அவரது சொந்த இரத்தத்தினாலே மீட்கப் பட்டோம் (1பேதுரு 1:18-19).

நமது இரட்சிப்பை விவரிக்கப் பயன்படும் இன்னொரு பதம் தேவனுடைய பிள்ளைகளாக நமது "புத்திர சுவிகாரம்" ஆகும். பிதாவாகிய தேவன் இயேசு கிறிஸ்துவின் கிரியையினாலும் (எபேசியர் 1:5), நம்மைப் பிள்ளைகளாக்குகிற பரிசுத்த ஆவியானவரை நாம் பெற்றுக் கொள்வதனாலும் (ரோமர் 8:14-17; கலாத்தியர் 4:5-7) நாம் தமது பிள்ளைகளாக புத்திர சுவிகாரம் அடையும் படி நம்மை முன்குறித்திருக்கிறார். இப்போதைக்கு, நமது வாரிகரிமைக்கு உத்தரவாதமாக ஒரு அச்சாரத்தை மட்டுமே பெற்றிருக்கிறோம். ஆனால் எதிர்காலத்தில் நமது சரீரங்கள் மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பப்பட்டு, நாம் குமாரர்களாக, குமாரத்திகளாக நமக்குரிய பூரண உரிமையை அடைந்து

அனுபவிக்கப் போகின்ற அந்த பூரண புத்திர சவிகாரத்தைப் பற்றியும் பவுல் எழுதுகின்றார் (ரோமர் 8:18-25; எபேசியர் 13-14).

ஆக, இரட்சிப்பு என்ற பதம் கடந்த காலம், நிகழ்காலம், வருங்காலம் ஆகிய மூன்று காலங்களிலும் பயன்படுத்தப் படுவதைக் காண்கிறோம். நாம் இரட்சிக்கப் பட்டோம் (எபேசியர் 2:5,8; 2 தீமோத்தேயு 1:9), நாம் இரட்சிக்கப் படுகிறோம் (1கொரிந்தியர் 1:18; 2கொரிந்தியர் 2:15; பிலிப்பியர் 2:12-13), நாம் இரட்சிக்கப் படுவோம் (ரோமர் 13:11; 1 தெசலோனிக்கேயர் 5:9; 1பேதுரு 1:5). மேலே பயன்படுத்திய பதங்களைக் கொண்டு சொல்வோமானால் : முற்காலத்திலே நாம் "நீதிமாண்களாக்கப் பட்டோம்" "மீட்கப் பட்டோம்", "புதிய சபாவம்" கிடைக்கப் பெற்றோம்; இக்காலத்திலே நாம் "பரிசுத்தமாக்கப் படுகிறோம்"; இனிவரும் காலத்திலே நாம் முழுமையான "புத்திர சவிகாரத்தை" அடைந்து கொள்வோம், நமது சரீரங்கள் "மகிமையடையும்".

மனிதனின் மறுமொழி மனிதர்கள் தங்களைத் தாங்களே இரட்சித்துக் கொள்ள முடியாதவர்கள். அவர்கள் தேவனுடைய கிருபையினாலும் இரக்கத்தினாலும் மட்டுமே இரட்சிக்கப் பட முடியும். ஆனால் அதற்காக இரட்சிப்பில் மனிதனின் பங்கு எதுவுமே இல்லை என்றாகி விடாது. சிலுவையிலே இயேசு உலகத்தின் பாவங்களை எல்லாம் சுமந்து தீர்த்து விட்ட போதிலும் (யோவான் 1:29), உலக மக்கள் அனைவரும் இரட்சிக்கப் படவில்லை. தேவன் அருளும் இரட்சிப்பைப் பெற்றுக் கொள்ள நாம் செய்ய வேண்டியது ஒன்றே ஒன்று தான் : அது கிறிஸ்துவில் விசுவாசம் வைப்பது (யோவான் 3:16-18; அப்போஸ்தலர் 16:31).

கிறிஸ்துவில் விசுவாசம் வைப்பது என்றால், இயேசுவே தேவனுடைய குமாரனாகிய கிறிஸ்து என்று நம்புவதாகும் (யோவான் 8:24); அது கிறிஸ்துவை ஒருவன் தன் உள்ளத்திலும் வாழ்க்கையிலும் ஏற்றுக் கொள்வதும் (மத்தேயு 10:40; யோவான் 1:12; வெளிப்படுத்தல் 3:20), அவரில் முழுமையான நம்பிக்கை வைப்பதுமாகும் (2தீமோத்தேயு 1:12). விசுவாசம் என்பது இயேசுவை அறிந்திருப்பது மட்டுமல்ல; நமது உள்ளங்களை அவருக்கென அர்ப்பணித்திருப்பதும் கூட. உண்மையான விசுவாசம் இருக்குமென்றால், நாம் நமது பாவங்களை அறிக்கையிடுவோம் (1யோவான் 1:9), நமது பாவங்களுக்காக மனம் வருந்தி அவற்றை விட்டுத் திரும்புவோம் (லூக்கா 13:3,5; அப்போஸ்தலர் 2:38). நமக்கு மெய்யாகவே விசுவாசம் இருக்குமெனில், மனிதர்கள் முன்பாக பகிரங்கமாக நமது வாய்களைத் திறந்து கர்த்தராகிய இயேசுவை அறிக்கை செய்வோம், நாம் கிறிஸ்தவர்கள் என்ற உண்மையை மறைக்க வகை பார்க்க மாட்டோம் (மத்தேயு 10:32-33; ரோமர் 10:9-10). ஞானஸ்நானம் பெற வேண்டுமென்ற இயேசுவின் கட்டளைக்கும் கீழ்ப்படிவோம் (மத்தேயு 28:19-20; மாற்கு 16:15-16; அப்போஸ்தலர் 2:38; பொதுவான தலைப்பு : தண்ணீர் ஞானஸ்நானம் - பார்க்க).

இரட்சிப்பு என்பது இயேசு கிறிஸ்துவின் சிலுவை மரணத்தின் மூலமாக தேவன் நமக்காகச் செய்யும் கிரியை எனினும், நாம் அந்த இரட்சிப்பை விசுவாசிக்க வேண்டும். ஆனால் அந்த இரட்சிப்பு நம்மிடமிருந்து வருவதல்ல; அது தேவனிடமிருந்தே வருவது, அவரே தமது கிருபையினால் நமக்கு அதை இலவசமாகத் தருகிறார். நாம் நமது சொந்த பெலத்தினாலோ, முயற்சியினாலோ இரட்சிப்பைப் பெறுவதோ அல்லது நமது நற்கிரியைகளினாலே அதைச் சம்பாதிப்பதோ இல்லை (ரோமர் 9:16). ஆனால் நமது

விசுவாசத்தினால் கூட நாம் அதைச் சம்பாதிக்க முடியாது. விசுவாசம் என்பது நமது சொந்த இரட்சிப்பை உண்டாக்கிக் கொள்வதற்காக நாம் செய்கின்ற ஏதோ ஒரு வேலையோ அல்லது வேறு எதுவுமோ அல்ல; அது வெறுமனே தேவனிலும் அவரது கிருபையின் ஈவிலும் வைக்கப் படும் நம்பிக்கை மட்டுமே (ரோமர் 4:5).

ஆகவே தான், இரட்சிப்பும் அதன் ஆசீர்வாதங்கள் அனைத்தும் கிருபையினாலே விசுவாசத்தைக் கொண்டே கிடைக்கிறது (எபேசியர் 2:8) என்று பவுல் எழுதுகின்றார். வேறு பல இடங்களில் "கிருபையினாலே விசுவாசத்தைக் கொண்டு" என்பதைச் சுருக்கமாக "விசுவாசத்தினாலே" என்று குறிப்பிடுகின்றார். விசுவாசத்தினாலே நாம் நீதிமாண்களாக்கப் படுகிறோம் (ரோமர் 3:27-28; கலாத்தியர் 2:15-16). விசுவாசத்தினாலே பரிசுத்தமாக்கப் படுகிறோம் (அப்போஸ்தலர் 26:18; கலாத்தியர் 3:1-5). விசுவாசத்தினாலே நாம் தேவனுடைய பிள்ளைகளாகிறோம் (யோவான் 1:12-13). ஆனால் அந்த விசுவாசமும் கூட தேவனுடைய ஈவே; அதைக் குறித்து மேன்மை பாராட்ட நமக்கு இடமில்லை (அப்போஸ்தலர் 3:16; எபேசியர் 2:9; பிலிப்பியர் 1:29; 2 தீமோத்தேயு 2:25). நமது விசுவாசத்தைத் துவக்குகிறவரும், அதைப் பாதுகாப்பவரும், அதைப் பூரணப் படுத்தி முடித்து வைப்பவரும் இயேசுவே (எபிரெயர் 12:2).

கிருபைக்கும் விசுவாசத்துக்கும் இடையேயுள்ள தொடர்பை ஜின்னல் என்ற உதாரணத்தைக் கொண்டு விளக்கலாம். ஒரு ஜின்னல் வழியே நமது அறைக்குள் சூரியவொளி வருகின்றது, ஆனால் அதற்காக ஜின்னலே சூரியவொளியை உற்பத்தி செய்வதாகி விடாது! கிருபை என்பது சூரியவொளி போன்றது, விசுவாசமோ ஜின்னல் போன்றது. நாம் தேவ கிருபையை விசுவாசத்தினாலே பெற்றுக் கொள்கிறோம், ஆனால் நமது விசுவாசம் தேவ

கிருபையை உருவாக்குவதோ சம்பாதித்துத் தருவதோ இல்லை. தேவ கிருபை உள்ளே நுழைய முடியாதபடி நமது ஜின்னல்களை நாம் மூடியும் வைக்கலாம். தேவனில் விசுவாசமும் நம்பிக்கையும் வைப்பது நமது இரட்சிப்புக்கு அவசியமான நிபந்தனையாகும், ஆனால் அதுவே நமது இரட்சிப்பின் ஆதாரமாகி விடாது.

விசுவாசமும் கிரியைகளும்

உலகத்தின் மற்ற மதங்கள் எல்லாம் மனிதன் நற்செயல்களைச் செய்வதன் மூலம் புண்ணியத்தை, இரட்சிப்பைச் சம்பாதிக்கிறான் என்பதாகப் போதிக்கின்றன. மற்ற மதங்களைச் சேர்ந்தோர் கிறிஸ்தவர்களும் இரட்சிப்பை அடையவே நன்மைகள் புரிகின்றனர் என்று எண்ணுகின்றனர், காரணம் கிறிஸ்தவர்கள் எண்ணற்ற நற்செயல்கள் செய்வதைக் காண்கின்றனர். ஆகவே அவர்கள் கிறிஸ்தவத்திற்கும் மற்ற மதங்களுக்கும் அப்படியொன்றும் பெரிய வித்தியாசமில்லை என்று முடிவு கட்டுகின்றனர். ஆனால் இம்மக்களின் கருத்து தவறானது. கிறிஸ்தவத்துக்கும் மற்ற மதங்களுக்கும் இடையே பெருத்த வேறுபாடு உண்டு. கிறிஸ்தவர்கள் முதலில் இரட்சிப்பை அடைகின்றனர், அதன் பிறகே நற்கிரியைகள் செய்யத் திறன் பெறுகின்றனர். நாம் இரட்சிப்பைப் பெறுவதற்காக நற்செயல்கள் செய்வதில்லை; நாம் ஏற்கனவே இரட்சிக்கப் பட்டு விட்டதால் நற்கிரியைகள் செய்கிறோம். ஆனால் இந்த இடத்தில் சில கிறிஸ்தவர்களும் கூட ஒரு பெரிய தவறு செய்கின்றனர். அவர்கள், இரட்சிக்கப் பட்டு விட்டோம், இனி இரட்சிப்பைக் காத்துக் கொள்வதற்காக நன்மைகள் செய்ய வேண்டும் என்று தவறாக எண்ணுகின்றனர். ஆனால் எப்படி மக்கள் தங்கள் சொந்த முயற்சியினாலோ, கிரியையினாலோ இரட்சிப்பைச் சம்பாதிக்க முடியாதோ அப்படியே தங்கள் முயற்சியினாலோ, கிரியையினாலோ அதைக் காத்துக்

கொள்ளவும் முடியாது (கலாத்தியர் 3:3). ஆரம்பம் முதல் முடிவு மட்டும் நமது இரட்சிப்பு தேவ கிருபையினால் மட்டுமே ஆனது, அது விசுவாசத்தினாலே மட்டுமே பெற்றுக் கொள்ளப் படுவது.

இது உண்மை தான் எனினும், கிறிஸ்தவர்கள் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும், அவரைப் பிரியப் படுத்தக் கூடிய காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும். நமது வாழ்வில் நற்கிரியைகளோ, நன்னடத்தையோ வெளிப்படவில்லை என்றால் நமது விசுவாசம் பொய்யானது, போலியானது. நற்கிரியைகள் எப்பொழுதும் மெய் விசுவாசத்துடன் இணைந்தே செல்லும் (யாக்கோபு 2:17 மற்றும் குறிப்புரை பார்க்க).

ஒரு மரத்தின் உவமையைக் கொண்டு விசுவாசத்துக்கும் கிரியைகளுக்கும் உள்ள தொடர்பை விளக்கலாம். கனி கொடுக்க வேண்டும் என்றால் (அதாவது, நற்கிரியைகள் செய்ய) நாம் முதலாவது உயிரோடிருக்க வேண்டும். ஆனால் விசுவாசியாதவர்கள், இரட்சிப்பைப் பெற்றுக் கொள்ளாதவர்கள் இன்னும் மரித்தே கிடக்கின்றனர்! தேவனைப் பிரியப் படுத்தக் கூடிய நற்செயல்கள் செய்யும் திறன் அவர்களிடம் இல்லை. எப்படி ஒரு பட்டுப் போன, செத்துப் போன மரம் கனி கொடுக்க முடியாதோ அப்படியே இரட்சிக்கப் படாமல் பாவத்தில் மரித்துக் கிடக்கும் மக்களும் உண்மையிலேயே நற்செயல்களைச் செய்ய முடியாது. அதாவது, தேவன் பேரிலும், பிற மானிடர் பேரிலும் கொள்ளும் சுயநலமற்ற அன்பினால் ஏவப்பட்டு நன்மை புரிய முடியாது. தங்களை இரட்சிக்கும் படியாக இவர்கள் தேவன் செய்து முடித்த கிரியையில் அல்ல, தங்கள் சொந்தக் கிரியைகளிலேயே நம்பிக்கை வைத்துள்ளனர் (ரோமர் 4:4-5). மெய்யான நற்செயல்கள் என்பவை நமது சொந்த நன்மைக்காக அன்றி, மற்ற மனிதர்களின் நலனுக்காகவும், தேவன் பாலுள்ள நமது

அன்பைக் காட்டுவதற்காகவும் செய்யப் படுபவை
(யோவான் 14:21).

மறுபுறத்தில், உயிருள்ள பழமரம் என்றால் அது கனி கொடுத்தேயாக வேண்டும். ஒரு கனிமரம் கனியே தரவில்லை என்றால் அது பட்டுப் போன மரத்துக்குச் சமானம், அல்லது ஒருவேளை விரைவில் பட்டுப் போகும். நாம் விசுவாசிக்கிறோம் என்று சொல்லியும் நற்செயல்கள் செய்யவில்லை என்றால் நமது விசுவாசம் போலியானது (மத்தேயு 7:21; யோவான் 2:4). நற்கிரியைகளே நமது விசுவாசத்திற்குச் சான்று. மெய்யான விசுவாசம் எப்பொழுதும் நன்மையான செயல்களைப் பிறப்பிக்கும்.

அப்படியானால், பிற மதங்களின் படி, மக்கள் கனி கொடுப்பதன் மூலம் உயிர் பெற விரும்பும் செத்த மரங்களுக்கு ஒப்பானவர்கள். ஆனால் கிறிஸ்தவ மதத்தின் படியோ நாம் முதலாவது ஜீவனைப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும்; அதன் பின்பு தான் கனி கொடுக்கக் கூடியவர்களாவோம்.

ஆகவே, நமது பாவங்களை விட்டு விட்டு தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிவதன் மூலம் நாம் நமது விசுவாசத்தைப் "பயன் படுத்த" வேண்டும். மெய்யான விசுவாசம் நமக்கிருந்தால் நமது நடத்தை முற்றிலும் மாற்றம் பெறும் (ரோமர் 8:13; 1கொரிந்தியர் 6:9-11; கலாத்தியர் 5:19-26). ஆனால் இவையெல்லாம் சாத்தியமாக ஒரே காரணம் இவற்றைச் செய்யக் கூடிய வல்லமையை தேவன் ஏற்கனவே நமக்கு அருளியிருப்பது தான். அவர் நமக்குப் புது ஜீவனையும், புது சிந்தையையும், புது சபாவத்தையும் தருகின்றார்; இதன் காரணமாக நாம் அவருக்குப் பிரியமான வாழ்க்கை செய்யக் கூடியவர்களாகிறோம். "ஆதலால் எனக்குப் பிரியமானவர்களே . . . அதிக பயத்தோடும்

நடுக்கத்தோடும் உங்கள் இரட்சிப்பு நிறைவேறப் பிரயாசப்
படுங்கள். ஏனெனில் தேவனே தம்முடைய தயவுள்ள
சித்தத்தின்படி விருப்பத்தையும் செய்கையையும் உங்களில்
உண்டாக்குகிறவராய் இருக்கிறார்" (பிலிப்பியர் 2:12-13).

2. இரட்சிப்பு - தேவனின் தெரிந்தெடுப்பா, மனிதனின் தெரிந்தெடுப்பா?

முக்கிய வசனங்கள்

யோசுவா 24:15... யாரைச் சேவிப்பீர்கள் என்று இன்று தெரிந்து கொள்ளுங்கள். மத்தேயு 23:37 ... நான் (கிறிஸ்து) மனதாயிருந்தேன் ... உங்களுக்கோ மனதில்லாமல் போயிற்று. யோவான் 7:17 ... அவருடைய (தேவனுடைய) சித்தத்தின் படி செய்ய மனதுள்ளவன் எவனோ அவன் இந்த உபதேசம் தேவனால் உண்டாயிருக்கிறதோ, நான் சுயமாய்ப் பேசுகிறேனோ என்று அறிந்து கொள்ளுவான்.

யோவான் 15:16 நீங்கள் என்னைத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை, ' நான் உங்களைத் தெரிந்து கொண்டேன். அப்போஸ்தலர் 7:51 நீங்களும் பரிசுத்த ஆவிக்கு எப்பொழுதும் எதிர்த்து நிற்கிறீர்கள். அப்போஸ்தலர் 13:46 ... நீங்களோ அதைத் தள்ளி, உங்களை நித்திய ஜீவனுக்கு அபாத்திரராகத் தீர்த்துக் கொள்ளுகிறபடியினால், இதோ நாங்கள் புறஜாதியாரிடத்தில் போகிறோம்.

ரோமர் 8:29-30 தேவன் எவர்களை முன்னறிந்தாரோ, அவர்களை முன்குறித்திருக்கிறார்... அவர்களை அழைத்தும் இருக்கிறார்;... அவர்களை நீதிமாண்களாக்கியும் இருக்கிறார்: ...அவர்களை மகிமைப் படுத்தியும் இருக்கிறார்.

ரோமர் 9:10-24 தேவன் எவன் மேல் இரக்கமாய் இருக்கச் சித்தமாய் இருக்கிறாரோ அவன் மேல் இரக்கமாய் இருக்கிறார்; எவனைக் கடினப்படுத்தச் சித்தமாய் இருக்கிறாரோ அவனைக் கடினப் படுத்துகிறார். ரோமர் 11:32 எல்லார் மேலும் இரக்கமாய் இருக்கத் தக்கதாக

தேவன் எல்லாரையும் கீழ்ப்படியாமைக்குள்ளே அடைத்துப் போட்டார். எபேசியர் 1:4-5... அவர் உலகத் தோற்றத்துக்கு முன்னே கிறிஸ்துவுக்குள் நம்மைத் தெரிந்து கொண்டார். 1 தீமோத்தேயு 2:4 . எல்லா மனுஷரும் இரட்சிக்கப் படவும், சத்தியத்தை அறிகிற அறிவை அடையவும் அவர் (தேவன்) சித்தமுள்ளவராய் இருக்கிறார். 1 பேதுரு 1:2 பிதாவாகிய தேவனுடைய முன்னறிவின் படியே... தெரிந்து கொள்ளப்பட்ட பரதேசிகளுக்கு (கிறிஸ்தவர்களுக்கு) எழுதுகிறதாவது. 2 பேதுரு 1:10.. உங்கள் அழைப்பையும் தெரிந்து கொள்ளுதலையும் உறுதியாக்குங்கள்.

பிரச்சனை

யோவான் 8:34இல் இயேசுவும், ரோமர் 6:14-18 இல் பவுலும் அவிசுவாசிகள் அனைவரும் பாவத்துக்கு அடிமைகள் என்று திட்டவட்டமாகக் கூறி விட்டனர். யாருடைய ஒத்தாசையும் இல்லாத படி அவிசுவாசிகள் தேவனுடைய காரியங்களைப் புரிந்து கொள்வது கூட இயலாது (1கொரிந்தியர் 2:14). தங்கள் சொந்தப் பெலத்தினாலே அவர்கள் நீதியைத் தெரிந்து கொள்ள முடியாது. பிதாவானவர் ஒருவனை இழுத்துக் கொள்ளாவிடில் அவன் இயேசுவண்டை வரமாட்டான் (யோவான் 6:44). குமாரன் வெளிப் படுத்தினாலொழிய யாரும் பிதாவை அறிந்து கொள்ள முடியாது (மத்தேயு 11:27-28). காணும் படியாகவும், விளங்கிக் கொள்ளும் படியாகவும் மனிதரின் இருதயங்களைத் தேவன் திறந்தருள்வது பற்றி லூக்கா 24:45 மற்றும் அப்போஸ்தலர் 16:14 இல் படிக்கிறோம்.

இயேசு, பவுல் இருவருமே அவிசுவாசிகள் பாவத்தின் அடிமைத் தனத்திலிருந்து விடுவிக்கப் பட முடியும் என்றனர் (ரோமர் 8:36; ரோமர் 6:17-18), விசுவாசிகள் நீதிக்கு அடிமைகளாக முடியும் என்றும் பவுல் கூறினார். இந்த

இரட்சிப்பு மனிதனுடைய முயற்சியின் விளைவு அல்ல, இது தேவனுடைய இலவசமான ஈவு (ரோமர் 6:23; எபேசியர் 2:8-9 மற்றும் குறிப்புரைகள் பார்க்க).

இயேசு சீஷர்கள் தம்மைத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை என்றும், அவர்கள் போய்க் கனி கொடுக்கும் படிக்குத் தாமே அவர்களைத் தெரிந்து கொண்டதாகவும் சொன்னார் (யோவான் 15:16). தேவன் உலகத் தோற்றத்துக்கு முன்னே கிறிஸ்துவுக்குள் நம்மைத் தெரிந்து கொண்டார் என்றும் (எபேசியர் 1:4), நாம் தமக்குச் சுவிகார புத்திரராகும் படி முன்குறித்திருக்கிறார் என்றும் (எபேசியர் 1:5,11) பவுல் கூறுகிறார். நமது தெரிந்தெடுப்பு தேவனின் முன்னறிவின் படியானது (ரோமர் 8:29-30; பேதுரு 1:2). தேவனுடைய தெரிந்து கொள்ளாதல் மனுஷனுடைய விருப்பத்தையோ, முயற்சியையோ பொறுத்ததல்ல, அது தேவனுடைய இரக்கத்தையே பொறுத்தது என்று பவுல் ரோமர் 9:15 இல் திட்ட வட்டமாக எழுதுகிறார்.

இரட்சிப்பு தேவனுடைய கிருபை மற்றும் இரக்கத்தினால் மட்டுமே வருகிறது, அதைச் சம்பாதிக்க நாம் செய்யக் கூடியது ஒன்றுமேயில்லை என்பதை எல்லாக் கிறிஸ்தவர்களும் நம்புகின்றனர். ஆனால் இங்கே ஒரு பிரச்சனை எழுகிறது. அதாவது, நமது இரட்சிப்பில் நாம் நிறைவேற்ற வேண்டிய பங்கு என்று எதுவுமே கிடையாதா? பாவத்துக்காக மனம் வருந்துவதும், விசுவாசம் வைப்பதும் நாமாகச் செய்கின்ற காரியங்களா, அல்லது தேவனே அவற்றை நம்மில் உருவாக்குகின்றாரா? தேவனுடைய கிருபையை எதிர்க்கும், தேவனுக்கு “மாட்டேன்” என்று சொல்லும் சக்தி, வல்லமை மனிதனுக்கு உண்டா?

தனது இரட்சிப்பில் மனிதனின் தெரிந்தெடுப்புக்கு இடமுண்டா? வெவ்வேறு கிறிஸ்தவர்கள் இக்கேள்விக்கு

வெவ்வேறு விதங்களில் பதிலளிக்கின்றனர். யார் இரட்சிக்கப் படுவார்கள் என்பதைத் தேவனே தீர்மானிக்கின்றார்; மனிதன் பாவி ஆதலால் அவனால் இதைத் தீர்மானிக்க முடியாது என்று சில கிறிஸ்தவர்கள் கருதுகின்றனர். தேவன் இரட்சிக்கப் படும் படியாக எல்லாரையும் தெரிந்து கொள்ளாமல் ஒரு சிலரை மட்டுமே தெரிந்து கொள்கிறார், மற்றவர்களை அழிவுக்கென்று தெரிந்து கொள்கிறார் என்பது இவர்களது எண்ணம், இந்தக் கிறிஸ்தவர்கள், அழைக்கப் பட்டவர்கள் அநேகர், தெரிந்து கொள்ளப் பட்டவர்களோ சிலர் (மத்தேயு 22:14) என்ற இயேசுவின் கூற்றையும், சில பாத்திரங்கள் மகிமைக்காகவும் சில அழிவுக்காகவும் ஆயத்தமாக்கப் பட்டவை (ரோமர் 9:22-23) என்று பவுல் கூறியதையும் - சுட்டிக் காட்டுகின்றனர்.

ரோமர் 9:18 இல் பவுல், தேவன் எவன்மேல் இரக்கமாயிருக்கச் சித்தமாய் இருக்கிறாரோ அவன்மேல் இரக்கமாய் இருக்கிறார், எவனைக் கடினப் படுத்தச் சித்தமாய் இருக்கிறாரோ அவனைக் கடினப் படுத்துகிறார் என்று எழுதுகின்றார். வேறொரு இடத்தில், நித்திய ஜீவனுக்கு நியமிக்கப் பட்டவர்கள் எவர்களோ அவர்கள் (அப்போஸ்தலர் 13:48) என்றும், சிலர் திருவசனத்திற்குக் கீழ்ப்படியாமல் இடறுவதற்கு நியமிக்கப் பட்டவர்கள் (1பேதுரு 2:8) என்றும் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது. தேவனே யார் யார் இரட்சிக்கப் பட வேண்டும் என்று தெரிந்து கொள்கிறார். பிறகு அவர்களுக்கு மட்டும் மனந்திரும்பும் திறனையும் (2 தீமோத்தேயு 2:25) விசுவாசிக்கும் திறனையும் (பிலிப்பியர் 1:29) தாமே வழங்குகின்றார் என்று இக்கிறிஸ்தவர்கள் நம்புகின்றனர். தெரிந்தெடுக்கப் பட்டவர்கள் எதையும் தெரிந்தெடுப்பதில்லை, அவர்களால் இரட்சிப்புக்கு "வேண்டாம்" என்று சொல்ல முடியாது.

வேறு பல கிறிஸ்தவர்களோ நமது இரட்சிப்பில் தேவனின் தெரிந்தெடுப்பு மட்டுமல்ல, நமது பங்கும் அடங்கியிருக்கிறது என்று நம்புகின்றனர். பழைய

ஏற்பாட்டின் யூத மக்கள், தங்களுடைய எந்தப் புண்ணியத்தினாலும் அன்றி தேவனால் தெரிந்து கொள்ளப் பட்ட போதிலும், அவரைப் பின்பற்றுவதா வேண்டாமா என்று தீர்மானிக்கும் உரிமையும் வாய்ப்பும் பெற்றதாகவே தோன்றுகிறது. (உபாகமம் 30:19; யோசுவா 24:15). புதிய ஏற்பாட்டில் இயேசுவும் தேவனுடைய சித்தத்தின்படி செய்ய மனதுள்ளவன் எனோ அவன் தேவனுடைய உபதேசத்தை அடையாளம் கண்டு கொள்வான் என்று சொன்னார் (யோவான் 7:17). நாம் இரட்சிப்பு அடையும் படியாக மனந்திரும்பவும் (அப்போஸ்தலர் 2:38), விசுவாசிக்கும் படியும் (ரோமர் 10:9-10) கட்டளையிடப் படுகிறோம். இந்தக் கிறிஸ்தவர்கள் தேவன் நம்மை முதலில் அழைக்கிறார், ஆனால் நாம் தேவ அழைப்பையும் இரட்சிப்பையும் எதிர்த்து நிற்கவும் கூடும் என்று நம்புகின்றனர்.

இந்த இரண்டாம் வகைக் கிறிஸ்தவர்களில் ஒரு பிரிவினர், தேவன் பாவத்துக்கு அடிமைப் பட்டுக் கிடக்கும் ஒரு அவிசுவாசியை எடுத்து அவன் மீண்டும் சுயாதீனமாக ஒரு தெரிந்தெடுப்பு செய்யக் கூடிய அளவிற்கு மட்டும் அவனை விடுதலையாக்குவதாக நம்புகின்றனர். அப்படி விடுதலையாக்கப் பட்ட ஒருவன் தேவனைத் தெரிந்து கொள்வானானால் இரட்சிக்கப் படுகிறான்; சாத்தானைத் தெரிந்து கொள்வானானால் மீண்டும் பாவ அடிமைத்தனத்தில் அகப்பட்டு அழிந்து போகிறான். மற்றவர்களோ மனிதர்கள் தேவனைத் தெரிந்து கொள்ளவே முடியாத படி அவ்வளவாகப் பாவக் கட்டில் சிக்கியுள்ளனர் என்று எண்ணுகின்றனர். ஆகவே, இரட்சிக்கப் படுவதில் தேவனே எல்லாவற்றையும் தீர்மானிக்கிறார், ஆனால் கெட்டுப் போவதிலோ மனிதனே எல்லாவற்றையும் தீர்மானிக்கிறான் என்பது இவர்களது நம்பிக்கை.

அதாவது தேவன் இரட்சிப்பிற்காக ஒருவனைத் தெரிந்து கொள்ளும் போது, அவன் தேவனை எதிர்க்கவில்லை என்றால் அவன் இரட்சிக்கப் படுகிறான். ஆனால் அவன் எதிர்ப்பான் என்றால் தேவன் அவனை இரட்சிக்கப் படும்படி கட்டாயப் படுத்துவதில்லை, ஆக அவன் தனது சொந்தத் தெரிந்தெடுப்பினால் கெட்டழிந்து போகிறான். ஆனால் இப்படி நாம் தேவனை எதிர்த்து நிற்பது சாத்தியமா? தேவன் சர்வ வல்லமை படைத்தவர் என்பதை அநேகக் கிறிஸ்தவர்கள் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர். படைத்தவரை எதிர்க்க நாம் யார்? (ரோமர் 9:19-21). ஆனாலும் கூட, வேறு பல கிறிஸ்தவர்கள் தேவன் நமக்கு தெரிந்தெடுக்கும் சுயாதீனத்தை, தீர்மானிக்கும் உரிமையைக் கொடுத்திருப்பதாகவே நம்புகின்றனர். அவர்கள் தேவன் தங்களுக்காக வைத்திருந்த திட்டங்களை எதிர்த்து நின்ற மக்களைப் பற்றிய வேதபகுதிகளையும் (மத்தேயு 23:37; அப்போஸ்தலர் 7:51; 13:46), தேவனை எதிர்த்து நிற்கக் கூடாது என நம்மை எச்சரிக்கும் வேத பகுதிகளையும் (2 கொரிந்தியர் 6:1; எபிரெயர் 3:8,13; 12:25) சுட்டிக் காட்டுகின்றனர்.

ஆக, நமது கேள்விக்கு கிறிஸ்தவர்கள் மூன்று முக்கிய பதில்கள் அளிப்பதைக் காண்கிறோம் : 1) மனிதன் தனது இரட்சிப்பையோ அழிவையோ தெரிந்தெடுக்கும் உரிமையற்றவன்; 2) மனிதன் இரண்டில் எதையும் தெரிந்தெடுக்கக் கூடியவன்; 3) மனிதன் தானாக இரட்சிப்பைத் தெரிந்து கொள்ள முடியாது, ஆனால் தேவன் அவனை அழைத்தபிறகு அவன் அவருக்கு எதிர்த்து நிற்பானானால் அழிவைத் தெரிந்தெடுப்பவனாவான்.

நமது இரட்சிப்பை நாம் தெரிந்தெடுக்க முடியும் என்ற கேள்விக்குப் பதிலான இந்த மூன்று முக்கியக் கருத்துக்களையும் ஒரு கருத்துப் படத்தின் மூலம் விளக்கலாம். ஒரு சிறுவன் சாலையோரமாகக் கை கால்

கட்டி வைக்கப் பட்டிருப்பதாக வைத்துக் கொள்வோம். அவன் பாவத்தில் கட்டப் பட்டுள்ள அவிசுவாசியைக் குறிப்பவன். அங்கே ஒரு மனிதன் ஒரு மாட்டு வண்டியில் வருகிறான். அவன், நம்மை இரட்சிக்க விரும்பும் தேவனுக்கு அடையாளம். மாட்டு வண்டியில் வந்தவன் கீழ்க்கண்ட மூன்று காரியங்களுள் ஒன்றைச் செய்யலாம். 1) அவன் கட்டி வைக்கப் பட்ட சிறுவனின் கட்டுகளை அவிழ்க்காமலேயே அவனை மாட்டு வண்டியில் ஏற்றிக் கொண்டு போகலாம். இது, நமது இரட்சிப்பில் நமக்கு எந்தப் பங்கும் இல்லை, நாம் தேவனை எதிர்த்து நிற்கவும் முடியாது என்று நம்புவோரின் கண்ணோட்டத்தைக் குறிக்கும். 2) அந்த மனிதன் சிறுவனின் கட்டுகளை அவிழ்த்து விட்டு, அவன் தன்னோடு வர விரும்புகிறானா என்று கேட்கலாம். சிறுவன் அவனோடு போவதைத் தெரிந்து கொண்டால் அவனை அம்மனிதன் தனது மாட்டு வண்டியில் ஏற்றிக் கொண்டு போவான். இது, தேவன் நாம் இரட்சிப்பா அழிவா என்ற இரண்டில் ஒன்றைத் தெரிந்து கொள்ளுமளவிற்கு நம்மை விடுதலையாக்குகிறார் என்று நம்புவோரின் நிலையைக் குறிப்பது. 3) மாட்டு வண்டியில் வந்தவன் சிறுவனை வண்டியில் ஏற்றிய பின் அவனது கட்டுகளை அவிழ்த்து விடலாம். இப்பொழுது சிறுவன் விருப்பப் பட்டால் வண்டியிலிருந்து கீழே குதித்து விடலாம். அவன் ஒன்றும் செய்யாமல் சும்மாயிருந்தால் அவன் வண்டியின் போக்கிலேயே சுமந்து செல்லப் படுவான். இது தேவனே நம்மைத் தெரிந்து கொள்கிறார், நமது இரட்சிப்புக்கான அனைத்தையும் செய்கிறார், ஆனால் நாம் அவரை எதிர்க்கவும் அவரது கிரியையை ஏற்க மறுக்கவும் கூடும் என்ற கருத்தைக் காண்பிக்கிறது.

சுருக்கமாக, முதலாவது கண்ணோட்டத்தின் படி, இரட்சிப்போ அழிவோ தேவனே எல்லாவற்றையும் தீர்மானிக்கிறார். இரண்டாவது கருத்தின் படி, இரட்சிப்போ அழிவோ இரண்டில் எதை வேண்டுமானாலும் தெரிந்து

கொள்ள மனிதனுக்கு தேவன் சுயாதீனம் தருகின்றார். மூன்றாவது அபிப்பிராயத்தின் படி, இரட்சிப்புக்காக தேவனே தெரிந்தெடுக்கிறார், ஆனால் மனிதன் அவரை எதிர்த்து நின்று கேட்டை, அழிவைத் தெரிந்து கொள்ளக் கூடும்.

தேவன் எல்லாரையும் அழைக்கிறாரா?

தேவன் ஒவ்வொரு தனி மனிதனும் இரட்சிக்கப்படும் படி விரும்புகிறாரா அல்லது ஒரு சிலர் மட்டும் இரட்சிக்கப் பட விரும்புகிறாரா? மத்தேயு 22:14 இல் இயேசு அழைக்கப்பட்டவர்கள் அநேகர், தெரிந்து கொள்ளப் பட்டவர்களோ சிலர் என்றார். இயேசுவே உலக ரட்சகர் என்பதும் (யோவான் 4:42; 1 யோவான் 4:14) உலகத்தின் பாவங்களைச் சுமந்து தீர்க்கவே அவர் மரித்தார் என்பதும் (யோவான் 1:29; 1 யோவான் 2:2) தெளிவு. அதோடு, பவுலும் எல்லா மனுஷரும் இரட்சிக்கப் படவே தேவன் சித்தம் கொண்டிருக்கிறார் என்று எழுதுகிறார் (ரோமர் 11:32; 1 தீமோத்தேயு 2:4-6; 2 பேதுரு 3:9), "எல்லா மனுஷரும்" என்பதன் பொருள் என்ன?

“எல்லா மனுஷரும்” என்பது “எல்லா இன மனிதர்கள்” என்று சில கிறிஸ்தவர்கள் எண்ணுகின்றனர். அதாவது, எல்லா மக்கள் கூட்டத்திலிருந்தும் ஒரு சில தனி நபர்களையாவது தேவன் அழைக்கிறார் அல்லது தெரிந்து கொள்கிறார். முழு உலகிற்கும் கிறிஸ்துவின் நற்செய்தி எடுத்துச் செல்லப்படும் படி தேவன் விரும்புகிறார், எனினும் விசுவாசம் என்ற வரத்தை ஒவ்வொரு மக்கள் இனத்தையும் சேர்ந்த ஒரு சிலருக்கு மட்டுமே வழங்குகிறார் என்பது இவர்கள் நம்பிக்கை. வேறு சில கிறிஸ்தவர்களோ "எல்லா மனுஷரும்" என்பது "ஒருவர் விடாமல் அத்தனை மனிதர்களையும்" குறிப்பதாகக் கருதுகின்றனர். தேவன் எல்லா மனிதர்களையும் அழைக்கிறார் என்ற போதிலும்

விசுவாசிகள் மட்டுமே "தெரிந்து கொள்ளப் பட்டவர்கள்" என்று கூறப்பட முடியும். (கிரேக்க' மொழிப் பதம் இந்த இரு அர்த்தங்களையுமே தரக் கூடியது.)

இயேசுவைக் குறித்துக் கேள்வியே படாதவர்களைப் பற்றி என்ன? அவர்கள் இரட்சிக்கப் பட முடியுமா? முடியாது என்றே பெரும்பாலான கிறிஸ்தவர்கள் நம்புகின்றனர். எல்லா மனிதர்களும் சுபாவப்படி பாவிக்களே. எல்லாரும் மரணத்திற்குப் பாத்திரவான்கள் (ரோமர் 3:10-12; 6:23). கிறிஸ்துவினாலே அன்றி வேறொருவராலும் இரட்சிப்பு இல்லை (யோவான் 14:6; அப்போஸ்தலர் 4:12). எனவே ரோமர் 10:13-14இல் பவுல் எழுதுகின்றார்: ஆதலால் கர்த்தருடைய நாமத்தைத் தொழுது கொள்ளுகிற எவனும் இரட்சிக்கப் படுவான். அவரை விசுவாசியாதவர்கள் எப்படி அவரைத் தொழுது கொள்வார்கள்? அவரைக் குறித்துக் கேள்விப் படாதவர்கள் எப்படி விசுவாசிப்பார்கள்? பிரசங்கிக்கிறவன் இல்லாவிட்டால் எப்படிக் கேள்விப் படுவார்கள்?

இயேசுவைப் பற்றிக் கேள்வியே படாதவர்கள் மீது தேவன் இரக்கம் காட்டலாம் (லூக்கா 12:47-48; ரோமர் 2:12), ஆனால் அது அவரது சொந்த தீர்மானம். இயேசுவைப் பற்றிக் கேள்வியே படாதவர்களை தேவன் என்ன செய்யப் போகிறார் என்பது பற்றி வேதம் திட்டவாட்டமாக எதுவும் கூறவில்லை. எனினும், பிறருக்கு இயேசு கிறிஸ்துவைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டியது நமது பொறுப்பு என்பதை மட்டும் திட்டமாகக் கூறுகிறது.

சுருக்கம்

இக்கட்டுரையில் எழுப்பப் பட்டுள்ள கேள்விகள் கடினமானவை. வேதம் இவற்றுக்குத் திட்டவாட்டமான பதில்களைத் தரவில்லை. தேவனுடைய சித்தம் ஒரு புரியாத

புதிர்! ஆ! தேவனுடைய ஐசுவரியம், ஞானம், அறிவு என்பவைகளின் ஆழம் எவ்வளவாய் இருக்கிறது! (ரோமர் 11:33-36). ஒருவேளை நாம் பார்த்த கருத்துக்கள் எல்லாமே ஓரளவுக்கு உண்மை எனலாம். யோவான் அவர் முந்தி நம்மிடத்தில் அன்பு கூர்ந்த படியால் நாமும் அவரிடத்தில் அன்பு கூருகிறோம் (1யோவான் 4:19) என்று எழுதுகிறார். அதை நாம் இப்படிச் சொல்லலாம்: அவர் முந்தி நம்மைத் தெரிந்து கொண்ட படியால் நாமும் அவரைத் தெரிந்து கொள்ளுகிறோம். இரட்சிப்பு என்பது தேவனுடைய கிரியை, ஆனால் அதில் நமக்கும் ஒரு பங்கிருப்பது போல் தான் தோன்றுகிறது. இதைத் தான் பவுல் இவ்வாறு கூறுகின்றார்: ... அதிக பயத்தோடும் நடுக்கத்தோடும் உங்கள் இரட்சிப்பு நிறைவேறப் பிரயாசப் படுங்கள். ஏனெனில் தேவனே தம்முடைய தயவுள்ள சித்தத்தின் படி விருப்பத்தையும் செய்கையையும் உங்களில் உண்டாக்குகிறவராய் இருக்கிறார் (பிலிப்பியர் 2:12-23).

3. நாம் நமது இரட்சிப்பை இழந்து போக முடியுமா?

முக்கிய வசனங்கள்

யோவான் 6:39 அவர் எனக்குத் தந்தவைகளில் ஒன்றையும் நான் இழந்து போகாமல் ... சித்தமாய் இருக்கிறது.

யோவான் 10:28... ஒருவனும் அவைகளை என் கையிலிருந்து பறித்துக் கொள்வதில்லை. ரோமர் 8:38-39 மரணமானாலும் ஜீவனானாலும் • • • நிகழ் காரியங்களானாலும் வருங் காரியங்களானாலும் ... தேவனுடைய அன்பை விட்டு நம்மைப் பிரிக்க மாட்டாது. எபேசியர் 1:13-14 நீங்களும் விசுவாசிகளான போது, வாக்குத்தத்தம் பண்ணப் பட்ட பரிசுத்த ஆவியால் அவருக்குள் முத்திரை போடப் பட்டீர்கள் ... ஆவியானவர் நம்முடைய சுதந்திரத்தின் அச்சாரமாய் இருக்கிறார்.

பிலிப்பியர் 1:5 ... உங்களில் நற்கிரியையைத் தொடங்கினவர் அதை இயேசு கிறிஸ்துவின் நாள் பரியந்தம் முடிய நடத்தி வருவார். 2 தீமோத்தேயு 1:12 . . . நான் அவரிடத்தில் ஒப்புக் கொடுத்ததை அவர் அந்நாள் வரைக்கும் காத்துக் கொள்ள வல்லவராய் இருக்கிறார்.

1 யோவான் 2:19 ... நம்முடையவர்களாய் இருந்தார்களானால் நம்முடனே நிலைத்திருப்பார்களே.

லூக்கா 8:11-15. கொஞ்சக் கால மாத்திரம் விசுவாசித்து, சோதனை காலத்தில் பின்வாங்கி போகிறார்கள். யோவான் 15:2 என்னில் கனி கொடாதிருக்கிற கொடி எதுவோ அதை அவர் அறுத்துப் போடுகிறார்.

ரோமர் 11:22 ஆகையால் தேவனுடைய தயவையும் கண்டிப்பையும் பார்; விழுந்தவர்களிடத்திலே கண்டிப்பையும், உன்னிடத்திலே தயவையும் காண்பித்தார்; அந்தத் தயவிலே நிலைத்திருப்பாயானால் உனக்குத் தயவு கிடைக்கும்; நிலைத்திராவிட்டால் நீயும் வெட்டுண்டு போவாய். கலாத்தியர் 5:1-4. நீங்கள் யாவரும் கிறிஸ்துவை விட்டுப் பிரிந்து கிருபையினின்று விழுந்தீர்கள். 1 தீமோத்தேயு 1:4 . . . ஆகிலும் ஆவியானவர்... சொல்லுகிறபடி, பிற்காலங்களிலே... சிலர்... விசுவாசத்தை விட்டு விலகிப் போவார்கள். எபிரெயர் 6:4-6 ஏனெனில் ஒரு தரம் பரிசுத்த ஆவியைப் பெற்றும் ருசி பார்த்தும் மறுதலித்துப் போனவர்கள் மனந்திரும்புவதற்கு ஏதுவாய் அவர்களை மறுபடியும் புதுப்பிக்கிறது கூடாத காரியம்.

எபிரெயர் 10:26-27 சத்தியத்தை அறியும் அறிவை அடைந்த பின்பு நாம் மனப்பூர்வமாய்ப் பாவம் செய்கிறவர்களாய் இருந்தால் பாவங்களின் நிமித்தம் செலுத்தத் தக்க வேறொரு பலி இனி இராமல், நியாயத் தீர்ப்பு வருமென்று பயத்தோடே எதிர்பார்க்குதலும் கோபாக்கினையுமே இருக்கும்.

எபிரெயர் 10:29 தேவனுடைய குமாரனைக் காலின் கீழ் மிதித்து தன்னைப் பரிசுத்தம் செய்த உடன்படிக்கையின் இரத்தத்தை அசுத்தம் என்று எண்ணி,... நிந்திக்கிறவன் எவ்வளவு கொடிதான ஆக்கினைக்குப் பாத்திரவானாய் இருப்பான் ...

1யோவான் 2:24 ஆகையால் ஆதிமுதல் நீங்கள் கேள்விப் பட்டது உங்களில் நிலைத்திருக்கக் கடவது; ஆதிமுதல் நீங்கள் கேள்விப் பட்டது உங்களில் நிலைத்திருந்தால் நீங்களும் குமாரனிலும் பிதாவிலும் நிலைத்திருப்பீர்கள்.

பிரச்சனை

நாம் இயேசுவில் விசுவாசம் வைப்பதற்கு முன் பாவத்துக்கும் சாத்தானுக்கும் அடிமைகளாய் இருந்தோம் (ரோமர் 6:17). நாம் விசுவாசிகளான பின்பு நீதிக்கு அடிமைகளானோம் (ரோமர் 6:18). தேவனின் கிருபையை நிராகரிப்பதும் நமது இரட்சிப்பை இழந்து போவதும் முடியவே முடியாது என்பது இதன் பொருளா?

விசுவாசிகள் இரட்சிப்பை இழந்து போகவே முடியாது என்று அநேகக் கிறிஸ்தவர்கள் நம்புகின்றனர். விசுவாசிகள் பாவம் செய்யலாம், விழுந்து போவது போல் காணப் படலாம், ஆனால் தேவன் அவர்களை எப்படியாவது தமது கிருபையில் மீண்டும் நிலை நிறுத்துவார் என்று இவர்கள் கூறுகின்றனர். இவர்கள் இதை "நித்தியப் பாதுகாப்பு" என்று அழைக்கின்றனர். 'ஒரு முறை இரட்சிக்கப் பட்டால் இரட்சிக்கப் பட்டதுதான்' என்கின்றனர்.

வேறு சில கிறிஸ்தவர்களோ விசுவாசிகள் தேவனைப் புறக்கணிப்பதும் தங்கள் இரட்சிப்பை இழந்து போவதும் சாத்தியம் எனக் கருதுகின்றனர். தேவன் அவர்களைத் திருப்பிக் கொண்டுவர முயற்சி செய்வார், ஆனால் அவர்கள் தொடர்ந்து அவரை நிராகரிக்கும் பட்சத்தில் அவர்கள் மீது இரட்சிப்பை மீண்டும் திணிக்க மாட்டார். (பொதுவான தலைப்பு : இரட்சிப்பு - தேவனின் தெரிந்தெடுப்பா மனிதனின் தெரிந்தெடுப்பா? பார்க்க.)

வேதத்தில் நித்தியப் பாதுகாப்பு நித்தியப் பாதுகாப்பு என்ற கேள்விக்கு வேதாகமம் தெளிவான பதிலேதும் கொடுப்பதில்லை. சில வசனங்கள் நாம் இரட்சிப்பை இழக்க முடியாது என்றும், வேறு சில வசனங்களோ நாம்

அதை இழக்கக் கூடும் என்றும் கூறுவது போல்
தோன்றுகிறது.

விசுவாசிகள் தேவனை நிராகரிக்கவோ அல்லது
இரட்சிப்பை இழக்கவோ முடியாது என்று நம்பும்
கிறிஸ்தவர்கள் தேவன் நித்திய ஜீவனைத் தருகிறார் என்று
கூறும் வேத வசனங்களைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர்
(யோவான் 3:16; 6:54; 11:26 பார்க்க). இயேசு தமது
ஆடுகளுக்கு நித்திய ஜீவனைக் கொடுப்பதாகவும் “அவைகள்
ஒருக்காலும் கெட்டுப் போவதில்லை; ஒருவனும்
அவைகளை என் கையிலிருந்து பறித்துக் கொள்வதில்லை”
(யோவான் 10:28) என்றும் சொன்னார். அவர் தம்மிடத்தில்
வருகின்ற எவரையும் தாம் புறம்பே தள்ளுவதில்லை
என்றும், பிதாவானவர் தமக்குத் தந்தவைகளில் ஒன்றையும்
தாம் இழந்து போகப் போவதில்லை என்றும் சொன்னார்
(யோவான் 6:37,39). தேவனுடைய அன்பை விட்டு நம்மை
எதுவும் பிரிக்க மாட்டாது என்றும் (ரோமர் 8:38-39), நாம்
பரிசுத்த ஆவியானவரால் கிறிஸ்துவுக்குள் முத்திரை போடப்
பட்டிருக்கிறோம், அவர் நமது சுதந்திரத்தின் அச்சாரமாய்
இருக்கிறார் என்றும் (எபேசியர் 1:13-14) பவுல்
எழுதுகின்றார். உங்களில் நற்கிரியையைத் தொடங்கினவர்
அதை இயேசு கிறிஸ்துவின் நாள் பரியந்தம் முடிய நடத்தி
வருவார் (பிலிப்பியர் 1:5). தேவன் நாம் அவரிடத்தில்
ஒப்புக் கொடுத்ததைக் காத்துக் கொள்ளவும் (1 தீமோத்தேயு
1:12), தேவ பக்தி உள்ளவர்களைச் சோதனையினின்று
இரட்சிக்கவும் (2பேதுரு 2:9), வழுவாதபடி நம்மைக்
காக்கவும் வல்லவராய் இருக்கிறார் (யூதா 24). இந்த
வசனங்கள் ஒரு விசுவாசி நித்தியமாய்ப் பத்திரமாக
இருப்பதைக் காட்டுகின்றன.

ஆனால் விசுவாசிகளும் தங்கள் இரட்சிப்பை இழக்க
முடியும் என்று நம்பும் கிறிஸ்தவர்களோ சில எச்சரிப்பின்
வேத பகுதிகளைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர் : முடிவு

பரியந்தம் நிலை நிற்பவனே இரட்சிக்கப் படுவான் (மாற்கு 13:13). மேலும் சில வேத பகுதிகள் : 1 கொரிந்தியர் 15:1-2; கொலோசெயர் 1:21-23; எபிரெயர் 3:6,12; 10:35-36. யோவான் 15:1-6 இல் இயேசு, ஒருவன் என்னில் நிலைத்திரா விட்டால், வெளியே எறியுண்ட கொடியைப் போல அவன் எறியுண்டு உலர்ந்து போவான்; அப்படிப் பட்டவைகளைச் சேர்த்து அக்கினியிலே போடுகிறார்கள் என்று கூறியதையும் இவர்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றனர். பவுல் ரோமர் 11:22 இல், தேவனுடைய தயவிலும் கிருபையிலும் நிலைத்திராத புற ஜாதியினர் வெட்டுண்டு போவார்கள் என்று சொல்கிறார். நியாயப் பிரமாணத்தைக் கைக்கொண்டு நீதியைச் சம்பாதிக்க விரும்பிய கலாத்திய விசுவாசிகள் கிருபையினின்று விழுந்தார்கள் (கலாத்தியர் 5:1-4) என்றும் பவுல் கூறுகிறார்.

விதைக்கிறவன் உவமைக்கு விளக்கம் அளிக்கையில் இயேசு தாமே கூட, சிலர் "கொஞ்சக் கால மாத்திரம் விசுவாசித்து சோதனை காலத்தில் பின்வாங்கிப் போகிறார்கள்" (லூக்கா 8:13) என்று சொன்னார். சிலர் விசுவாசத்தை விட்டு விலகிப் போவார்கள் என்று பவுல் குறிப்பிட்டார் (1தீமோத்தேயு 4:1). எபிரெயர் நிருப ஆக்கியோன் ஒருதரம் பரிசுத்த ஆவியைப் பெற்றும், பிறகு கிறிஸ்துவை மறுதலித்து விடும், தன்னைப் பரிசுத்தம் செய்த தேவனுடைய குமாரனின் இரத்தத்தை அசுத்தம் என்று எண்ணி, கிருபையின் ஆவியை நிந்தித்து விடக் கூடிய அபாயம் குறித்து எழுதுகிறார் (எபிரெயர் 6:4-6; 10:28-29,39). புதிய ஏற்பாடு இதே போன்ற வேறு சில எச்சரிப்புகளையும் தருகிறது (2பேதுரு 2:20-21; வெளிப்படுத்தல் 3:5; 22:19). நமது இரட்சிப்பை இழப்பது சாத்தியமல்ல என்றால், இந்த எச்சரிப்புகளின் அவசியம் என்ன என்பது இக்கிறிஸ்தவர்களின் கேள்வி.

அந்திக் கிறிஸ்துகள் சபையிலிருந்து நம்மை விட்டுப் பிரிந்து போனார்கள். ஆகிலும் அவர்கள் நம்முடையவர்களாய் இருக்கவில்லை; நம்முடையவர்களாய் இருந்தார்களானால் நம்முடனே நிலைத்திருப்பார்களே; எல்லாரும் நம்முடையவர்கள் அல்ல என்று வெளியாகும் படிக்கே பிரிந்து போனார்கள் என்று யோவான் எழுதுகிறார் (1யோவான் 2:19). அதாவது, அவர்கள் உண்மையில்

விசுவாசிகளாகவே இருக்கவில்லை. விசுவாசிகள் இரட்சிப்பை இழக்க முடியாது என்று கூறும் கிறிஸ்தவர்கள், பிற்காலத்தில் விசுவாசத்திலிருந்து விழுந்து போகிறவர்கள் முதலிலேயே உண்மை விசுவாசிகளாக இருந்திருக்க மாட்டார்கள் என்கின்றனர். ஆனால் விசுவாசிகளும் இரட்சிப்பை இழக்க முடியும் என்ற கருத்து கொண்டோரோ அப்படி விழுந்து போகிறவர்களில் சிலர் மெய்யான விசுவாசிகள், சிலர் மட்டுமே போலி விசுவாசிகள் என்றும், மெய்யான விசுவாசிகளும் பின்னர் கிறிஸ்துவை நிராகரித்ததால் நம்முடையவர்களாய் இராமற் போனார்கள் என்றும் கருதுகின்றனர். யார் மெய்க் கிறிஸ்தவன் யார் போலிக் கிறிஸ்தவன் என்று பிறரை நியாயம் தீர்ப்பதில் நாம் கவனமாய் இருக்க வேண்டும் (மத்தேயு 7:1-2). நாம் பெருமை கொண்டு, நாம் ஒரு நாளும் விழ மாட்டோம் என்று எண்ணவும் கூடாது.

இப்படியிருக்க, தன்னை நிற்கிறவன் என்று எண்ணுகிறவன் விழாதபடிக்கு எச்சரிக்கையாய் இருக்கக் கடவன் (1கொரிந்தியர் 10:12) என்று பவுல் எழுதுகிறார். யோவானும் கூட, ஆகையால் ஆதிமுதல் நீங்கள் கேள்விப் பட்டது உங்களில் நிலைத்திருக்கக் கடவது; ஆதிமுதல் நீங்கள் கேள்விப் பட்டது உங்களில் நிலைத்திருந்தால் நீங்களும் குமாரனிலும் பிதாவிலும் நிலைத்திருப்பீர்கள் (1யோவான் 2:24) என்று எழுதுகிறார். ஆக, புதிய ஏற்பாட்டின் சில வசனங்கள் ஒரு

விசுவாசி தனது இரட்சிப்பை இழக்க முடியாது என்பதற்கு ஆதரவாகவும், வேறு சில வசனங்களோ விசுவாசி இரட்சிப்பை இழக்கக் கூடும் என்பதற்கு ஆதரவாகவும் அமைந்துள்ளதைக் காண்கிறோம். நமது மானிட மனங்களால் புரிந்து கொள்ள முடியாத ஒரு அரும்பெரும் சத்தியத்தின் இரு பக்கங்களைப் பார்த்து கொண்டிருக்கிறோம் என்பது நிச்சயம். தேவனுடைய ஞானம் நம்முடைய ஞானத்தைக் காட்டிலும் சிறந்தது.

விசுவாசிகள் இந்த இரு சத்தியங்களையுமே ஒரு சமச்சீரான நிலையிலிருந்து பார்க்க வேண்டுமென யாரோ ஒருவர் சொல்லிச் சென்றுள்ளார். ஆனால் தனது இரட்சிப்பை இழந்து விடுவேனோ என்று பயந்து நடுங்கும் விசுவாசிக்கு, அவனது இரட்சிப்பு நித்தியமானது என்று வலியுறுத்திக் கூறலாம். தான் விழவே மாட்டோம் என்று அளவுக்கு மீறித் தைரியம் கொண்டிருப்பவனுக்கோ, அவனும் விழக் கூடியவன் தான் என்ற சத்தியத்தை வலியுறுத்திக் கூற வேண்டும். இங்கும் வேத புத்தகத்தின் ஆழமும், செறிவும் நமக்கு வியப்பளிக்கின்றன. வேதம் ஒவ்வொரு நபரின் தேவைகளையும் சந்திக்கிறது. "மரணத்துக்கு ஏதுவான பாவம்" எது?

1 யோவான் 5:16-17இல், மரணத்துக்கு ஏதுவான பாவம் செய்த ஒரு சகோதரனுக்காக (விசுவாசிக்காக) நாம் ஜெபிக்கக் கூடாது என்று வாசிக்கிறோம். யோவான் ஒருவேளை ஆவிக்குரிய மரணம் பற்றிப் பேசலாம். அல்லது ஒருவேளை பாவத்திலேயே தொடர்ந்து வாழ்கின்ற ஒரு கிறிஸ்தவ சகோதரனின் மரணம் பற்றிப் பேசலாம்; அவன் சரீரம் மரிக்கும், அவன் ஆவியோ கெட்டழியாமல் மீட்கப் படும் (1கொரிந்தியர் 5:5 பார்க்க). இங்கே யோவான் ஆவிக்குரிய மரணம் பற்றிக் குறிப்பிடுவாரானால், இந்த வசனம் விசுவாசிகள் இரட்சிப்பை இழக்கக் கூடும் என்ற

கருத்தை ஆதரிப்பதாக அமையும். ஆனால் அது எந்தப் பாவம் என்பதை யோவான் திட்டவாட்டமாகக் கூறவில்லை.

இந்த "மரணத்துக்கு ஏதுவான பாவம்" என்பது ஒரு வேளை பரிசுத்த ஆவியானவருக்கு விரோதமான தூஷணமாக இருக்கலாம், அது மன்னிக்கவே படாது என்று இயேசுவும் சொன்னார் (மாற்கு 3:28-29). ஒரு கிறிஸ்தவன் இந்தப் பாவத்தைச் செய்ய முடியுமா இல்லையா என்பது குறித்து இயேசு ஏதுவுமே சொல்லவில்லை என்பதைக் கவனியுங்கள். எனினும் எபிரெய் நிருப ஆக்கியோன் ஒரு விசுவாசி ஒருதரம் பரிசுத்த ஆவியைப் பெற்றும் - அதாவது ஒரு மெய் விசுவாசி, தேவனைப் புறக்கணித்து, கர்த்தரை நிந்திக்கக் கூடிய சாத்தியக் கூறுகள் பற்றிப் பேசுகிறார். . . மனந்திரும்புதற்கேதுவாய் அவர்களை மறுபடியும் புதுப்பிக்கிறது கூடாத காரியம் (எபிரெயர் 6:4- 6). பிற்பாடு, எபிரெயர் 10ல் ஆசிரியர் கூறுவதாவது: சத்தியத்தை அறியும் அறிவை அடைந்த பின்பு நாம் மனப்பூர்வமாய்ப் பாவம் செய்கிறவர்களாய் இருந்தால், பாவங்களின் நிமித்தம் செலுத்தத் தக்க வேறொரு பலி இனியிராது (எபிரெயர் 10:26). தேவனுடைய குமாரனைக் காலின் கீழ் மிதித்து தன்னைப் பரிசுத்தம் செய்த உடன்படிக்கையின் இரத்தத்தை அசுத்தம் என்று எண்ணி, கிருபையின் ஆவியை நிந்திக்கிறவர்கள் பற்றியும் அவர் எழுதுகிறார் (எபிரெயர் 10:29).

அப்படியானால் தேவனுடைய ஆவியானவரை அசுட்டை செய்து, துணிகரமாய் பாவத்தில் வாழும் ஒருவன் முடிவிலே தேவனுடைய குரலையே கேட்க முடியாதவனாகி, தனது இரட்சிப்பின் தருணத்தை என்றென்றும் இழந்து விடுவான் எனத் தோன்றுகிறது. பாவம் செய்யக் கூடாது என அறிந்த பின்னரும் மக்கள் தொடர்ந்து பாவம் செய்வார்கள் எனில், அவர்களது இருதயங்கள் கடினப் படும். அவர்கள் தேவனுடைய

குரலைக் கேட்க முடியாதது மட்டுமல்ல; தேவன் அவர்களை அழைப்பதையே கூட நிறுத்தி விட நேரிடலாம்.

ஒரு விசுவாசியும் விசுவாசத்திலிருந்து விழுந்து போகவும், கிறிஸ்துவின் அழைப்பைத் தொடர்ந்து அசட்டை செய்வதன் மூலம் மேற்கண்ட நிலைமையை அடையவும் கூடும் என்பது அநேகக் கிறிஸ்தவர்களின் கருத்து; மேலும், சில வசனங்கள் (எபிரெயர் 6:4-6; 10:26-31) இந்த சாத்தியக் கூற்றைப் பற்றியே குறிப்பிடுவதாக இவர்கள் நம்புகின்றனர். ஆனால் சில கிறிஸ்தவர்களோ, ஒரு மெய்யான விசுவாசி ஒரு நாளும் அந்த நிலையை அடைய மாட்டான்; எப்படியும் தான் மரிக்கும் முன் ஒரு நாளிலே மனந்திரும்பி மீண்டும் விசுவாசத்திற்குள் வந்தே தீருவான் என்று நம்புகின்றனர்.

கருக்கம்

எல்லாக் கிறிஸ்தவர்களுமே, நாம் தேவனுடைய கிருபையினாலும் இரக்கத்தினாலும் இயேசு கிறிஸ்துவில் வைக்கும் விசுவாசத்தின் மூலமாகவே இரட்சிக்கப் படுகிறோம் என்று நம்புகின்றனர் (எபேசியர் 2:8-9). எல்லாக் கிறிஸ்தவர்களுமே பரிசுத்த ஆவியானவரின் ஒத்தாசையினால் மட்டுமே அந்த விசுவாசத்தில் நிலைத்திருக்கிறோம் என்றும் நம்புகின்றனர் (கலாத்தியர் 3:3). எனினும் புதிய ஏற்பாட்டுக் காலத்திலிருந்து இன்று வரை, ஒரு உண்மையான விசுவாசி தனது இரட்சிப்பை இழப்பது சாத்தியமா என்பது குறித்து கிறிஸ்தவர்களிடையே வேறுபட்ட கருத்துக்களே நிலவி வருகின்றன. வேதம் இக்கருத்து பற்றி திட்டவட்டமாக எதையும் போதிக்கவில்லை. ஆகவே, நமது கருத்து எதுவாயினும், நம்மிடமிருந்து வேறுபட்ட கருத்து கொண்டுள்ள நமது கிறிஸ்தவ சகோதர சகோதரிகளோடு பிரிவினைகள்,

பேதங்கள் ஏற்பட அனுமதிக்கக் கூடாது. யூதா நிருபத்தில் இந்த இரண்டு கருத்துகளுமே அடுத்தடுத்து குறிப்பிடப் படுவதைக் காணலாம். வசனம் 21இல், தேவனுடைய அன்பிலே உங்களைக் காத்துக் கொண்டு, நித்திய ஜீவனுக்கு ஏதுவாக நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவினுடைய இரக்கத்தைப் பெறக் காத்திருங்கள் என்றும், வசனம் 24இல், வழுவாதபடி உங்களைக் காக்கவும், தமது மகிமையுள்ள சந்நிதானத்திலே மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடே உங்களை மாசற்றவர்களாய் நிறுத்தவும் வல்லமையுள்ள தேவன் என்றும் யூதா எழுதுகின்றார்.